

Cresta de les Bosses Vaillot; a les roques al fons llom de la Dome de Goutier. Foto: J.A. Viudez

encara des d'aquí. Faig unes fotos, miro el paisatge i sense treure'm la motxilla segueixo el camí que ara s'inclina una mica més, pujant en algunes zigzagues per un pendent rocós.

A la poca estona se sent a la llunyania els bels d'unes cabretes. Cal mirar amb deteniment per distingir-les entre les roques. Eren una família d'uns vuit isards. També uns ocells molt descarats, més grans que els pardals, s'apropaven amb molta confiança a recollir les engrunes de pa que compartia amb ells. Al mig del camí per on encara he de passar un cabrit s'abalança sobre la mare amb desesperats bels buscant un esmorzar calent que pren frenèticament. Jo també esmorzo un pernillet boníssim, formatge i dolç de codony de postres. El sol ja escalfa de debò, són les 10.30, recullo i surto de l'estat de contemplació en el qual havia caigut.

Un grup de 6 alpinistes m'avançava en aquells moments per una variant del mateix camí, que discorre una mica més avall del pendent. A la poca estona em poso el rebuf, i em quedo de pedra, en veure que al capdavant del grup va un expedicionari que podria tenir 70 anys!!!, cabell blanc, cara molt bronzejada i arrugada del sol i la resta gent molt jove!!! I tots en un silenci gairebé místic.

Ja he passat la cabana de Rogne 2.750 m. Hi ha un fals pla entre pedreres, però de seguida, el camí s'eleva bruscamment en ziga-zagues buscant una cresta rocosa en la qual s'ha llaurat un corriol pel pas incessant en els temps de milers i milers d'alpinistes a la recerca dels misteris de la Muntanya Blanca. Mirant a la dreta, sobre una canal de neu bastant ampla acabo de descobrir el refugi de Tete Rouge. En pocs minuts estaré a la seva alçada.

....12.30 h. una plana coberta de neu lleugerament en pujada fins al fons, on s'aixeca "la paret" que arriba a Goutier. Vista a la dreta i sí!, allà hi ha el també famós Tete Rouge 3.150 m, del qual tantes vegades he llegit i he vist durant el temps de documentació. S'alça per un costat sobre un petit massís rocós i per l'altre costat un barranc dóna a la glacera que baixa

del Bionassay. Em declaro un enamorat de la bellíssima cresta que conforma les immediacions del cim del Bionassay. És perfecta la correlació de la seva cresta completament blanca, enorme i d'aspecte esmolat com un enorme i llarg ganivet. Preciosa i omnipresent durant pràcticament tota la ascensió.

Arribo a una petita cabana, on hi ha algú que sembla ser un guarda que m'informa que tant sols es pot acampar allà, que a dalt a Goutier està prohibit!! Vaig assentir a tot i em vaig allunyar d'allà. Vaig pensar, a veure qui pujarà a Goutier a treure la meva cabanyeta? JE! I totes les altres!!!

El pla era quedar-me allà, passar la primera nit a 3.200 m. i

aclimatar millor. Però vista l'hora que era, el cos demanant més... i veien el Refugi Goutier a tocar de la mà m'aturo a menjar i vaig cap amunt.

El delicat pas de "la pista de bitlles" estava esquivat per una sendera per sobre del pas del cable. No queia res. És curiós per la situació per la qual m'havia preparat tant es podia superar sense problema, ni cable, ni corda, ni arnès. Per sobre, més amunt, hi havia una multitud d'expedicionaris superant la gegantina paret de roca i neu que s'estén fins al balcó de Goutier. Espectacular! De tant en tant cau alguna pedreta, però res comparat amb el que es diu habitualment.

És complicat moure's amb l'amiga motxillota. M'està donant de ple un sol abrasador de veritat. Els dos litres d'aigua de que disposava m'han arribat fins a Tete Rouge, i ara estic sec, amb una necessitat de beure enorme. A mitja pujada, dues hores al meu pas i al meu pes, he de parar i fer aigua. Sort que hi ha neu recent de la caiguda aquests dies passats de pluges a les valls i neus aquí. Trec el fogó, el perol i em dispo a fondre neu.

La resta de la pujada es fa llarguíssima, sempre amb la vista del balcó del refugi de Goutier a sobre. Comença el tram final equipat amb cables d'acer. Queden uns 100 metres per pujar. La roca es barreja amb la neu recent i tova escalfada pel sol i fa un còctel final explosiu. Els grampons no s'agafen ni a la roca ni a res. Jo vaig pujant sense ells, i pel que veig, en la gent que els porta, es va millor sense ells. Punxades a les mans amb algun tros del cable d'acer trencat, completen el calvari final.

Per fi Goutier! 3.820 m. Quina immensa alegria! Ara tots els mals desapareixen. Sóc aquí, sí!! Increïble les sensacions de veure el terra més avall, en la llunyania Tete Rouge, 600 metres de paret gairebé vertical avall. El primer que vaig fer va ser trucar a l'Antònia, a veure què tal li havia anat el viatge, i explicar-li el que veia i el que sentia. I quina meravella de lloc!

Aquí tot és gegantí. Quan pujo a la cresta per sobre del refugi, em trobo amb un paisatge espectacular de